

Dikke huid

Irmgard Tummers

Heet

Ik heb last van zweten in het gezicht. Meer dan gemiddeld bedoel ik dan.

Zoute parels spatten enthousiast van mijn neus tijdens een potje tafeltennis of een dansfeest. Ik heb ook een gutschend voorhoofd in omkleedhokjes bij zwembaden of in pashokjes in kledingwinkels. Een katoenen zakdoek hou ik daarom altijd paraat om op tijd te deppen tijdens bruiloften of begrafenissen in dicht opeengepakte cafés. Niet vanwege de tranen, maar voor de zilt-natte secretie die uit mijn hoofd komt.

Mijn dikke huid werkt nogal isolerend natuurlijk. Energielabel AAA+. Ik kan nergens heen met de geproduceerde warmte.

Mijn hele leven lang turen kledingverkoopsters of bruiloftsgasten dan ook mij gebiologeerd, soms bezorgd, in het gezicht. Ze kijken mij niet aan overigens, maar volgen enkel gefascineerd het pad van zweet naar beneden.

Ik lees dat botox helpt; een afspraak dus met een botox arts. Een prikje kost 300 euro en gaat drie maanden mee met een beetje geluk, vertelt 'ie. Ik moet van hem vervolgens de gebieden aanwijzen op mijn hoofd waar ik doorgaans het meest transpireer. Na enige tijd concludeert de arts, in een mix van verbazing en schroom, dat ik minimaal tien prikjes nodig.

Een heel jaar droog blijven kost 12.000 euro.

Gewichtloos

Jack!

Jack!

Jáck!

Rose drijft op een losgerukte houten plaat in het ijskoude zeewater. Ze kijkt naar haar jonge geliefde die zich met z'n vingers heeft vastgeklampt aan het hout, liggend in het water. Er was geen plaats meer voor twee. Ijsblauwe ogen staren haar aan. Een bevroren blik. Jack is dood. De filmmuziek zwelt aan. Rose probeert Jack tot leven te schreeuwen. Tevergeefs. Op het moment dat reddingsploegen, uren later, op zoek zijn naar overlevenden van de Titanic, moet Rose de bevroren Jack laten gaan. Jack zakt weg in het diepe, zwarte water. Rose blaast met haar laatste krachten op het fluitje.

Ik druk op de knop van de tv. Uit. De film al zo vaak gezien.

Ík zou de Titanic overleven. Mijn natuurlijke isolatielaag zou allereerst mijn lijf beschermen tegen het koude, Noord-Atlantische water. Ik ga wellicht dood vanwege een hongerige orka of een hardnekkige verkoudheid, maar níet omdat ik bevries.

Daarnaast heb ik een gigantisch drijfvermogen door mijn natuurlijke vetlaag. Dus ik zou ook niet verdrinken zoals Jack en hoef me nergens aan vast te klampen. Dure floatexperiences in zoutwatertanks in wellnessen zijn dan ook aan mij niet besteed. Voor míj volstaat een eenvoudig watertje.

Op mijn rug liggend en drijvend in een meer, hoef ik even niets. Ik hoef niet aanwezig. Hoef niet vriendelijk. Niet luisterend. Niet aandachtig. Natuurkundige wetten zorgen liefdevol voor gewichtloosheid en ik geef me over. Geen inspanning, enkel ontspanning. Ik hoor niets wanneer ik op het water drijf, want mijn oren zitten dan net onder het wateroppervlak. Hooguit neem ik wat hoge frequenties waar van omhoogkomende, speelse zuurstofbelletjes. Stilte verder. Ik ben er niet. Ik drijf en ik besta.

Het geheel ziet er op zo'n moment wat roerloos uit voor de onwetende voorbijganger.

Ik zie er dan uit als een drijvend lijk.

Knieval

De aarde doet mij iedere dag van mijn leven beseffen dat het zwaartekracht kent. Het is mij nimmer gelukt hieraan te ontsnappen.

Iedere dag van mijn leven dik. Iedere, iedere dag dit lichaam meezeulen. Iedere, iedere, ja echt, iedere dag proberen af te vallen. Iedere, iedere, ja echt, iedere dag proberen niet dikker te worden. Iedere, iedere, ja echt, iedere dag proberen mijzelf te accepteren, ook al doet de wereld dat niet.

Dunner willen worden, want: “die dikzak”.

Slanker willen lijken, omdat: “die ene stevige sollicitante”.

Harder werken dan: “die luie vetzak”.

Met de mond vol tanden staan, wanneer: “Jij lust vast zeker nog wat.” of “Zal ik voor jou nog extra opscheppen?” of “Dat wil jij vast nog zeker, een extra taartpunt”.

Niet alleen iedere dag proberen te ontsnappen aan mijn eigen oordelen, maar nog het meest aan die van anderen: de impliciete, de stille, de onbewuste, de onbedoelde, de b ewuste en de b edoelde, de schaamteloze, de paternaliserende, en de walgende.

Ik geef de strijd op. Laat mijn zwaard zakken, doe mijn harnas af en keer de andere wang. Oordeel maar, want ik ben op. Het maakt niet uit, dit aardse lichaam kan mij toch al niet meer dragen.

Diagnose knieartrose.

Ik moet afstand nemen van het lichaam dat mij door het leven heeft getorst. Dat me steeds meer omarmde en koesterde. Dat me

met haar steeds dikker wordende muren veilig waande. Totdat het mij deed verstikken.

Ik adem voor het eerst. Ik voel. Voor het eerst. Ja, écht. De geest is uit de fles.

Ik geef mij over en mijn lichaam aan anderen. Opdat zij hun professionele oordeel vellen: in mijn agenda staan afspraken met bedrijfsarts, leefstijlcoach, huisarts, fysiotherapeut, orthopeed, praktijkondersteuner GGZ, mindfulnesstrainer, plastisch chirurg en de dikke-mensenkliniek.

Ik ben radeloos.